

Proglas

Ročník: XI. / september 2000

číslo: 1 / cena: 15 Sk

HUD BAS SNE NIE

Erik Markovič

Najkrajšia bytosť, akú kedy zem nosila pod slncom a žena pod srdcom

Z večera, Hore zahoreli listy jeseňou
v mojej tvári, keď od ľúbosti rozohnená
vrhla si sa mi na krk, blýskavá
vlčica, za to, že som Ťa na jar
raz rozplameneným mečom raja
do dobre nachovočierna spálil
na najsvätejšej svätyni údolia,
kde som s rachotom brnenia nekajúcne
vstupoval, kropený vodou svätenou,
kde si mi moje zakrvavené ostriе
svojou hebkou hodvábnosťou baldachýnov
poutierala nežne porezaná. Z rána,

po poslednú ranu
z milosti zmilovania
prišla si si sama,
ja tiež, a ani nevieš
až aký predlhý vek
som Ti ešte stále verný
bôľ, po tom, čo som Ti
vtedy povedal bol,
daj pokoj môjmu nepokoju.
čosi ma s nástojčivosťou
ženie do tej Svätej Zeme.

A až tak sľúbili sme sa, že si chcela
byť už len mnou naposledy aspoň omámená,
ale ani to odo mňa už nebudeš Mať.
Aj keď si slzami horko v Hornáde plákala naše šaty,
do ktorých si kedysi vlasy svoje vplietala
Aj keď si si ich, Panebože, trhala
Aj keď si raz povedala, že lieska naša je
ako tie dva stromy na obzore, nik už o nich nevie,
ale korene majú ešte určite stále prepletené.
A že ešte, keď teraz nocou hovorím k tebe,
že to zuní a drevo sa chveje.

Za to všetko by si mi aspoň krčnú tepnu
prehryznúť mala, ale ty mi len v tme
našej kaplnky praješ všetko dobré.
A ja akoby som už tušil,
že ani nepošleš za mnou
posla naprieč celou krajinou,
ako Kráľovná opustená pred tebou,
že má najkrajšieho Syna na svetle.

Zradca zla tej lásky, Lásku striebornú, komu Ju dáš? Udáš.

To sú tí trpezlivo čakajúci, až všetci usnú a všetko stíchne,
aby konečne započuli v tom svätom tichu sloní chod svojich myšlienok,
slová Boha k nám. Takto sa učíme najradšej počúvať seba, už Boha jeho,
lebo i ja tieto slová píšem, keď už kruto odbilo polnoc,
veď do samoty sa mi predtým pre družnosť polobohov nechcelo.

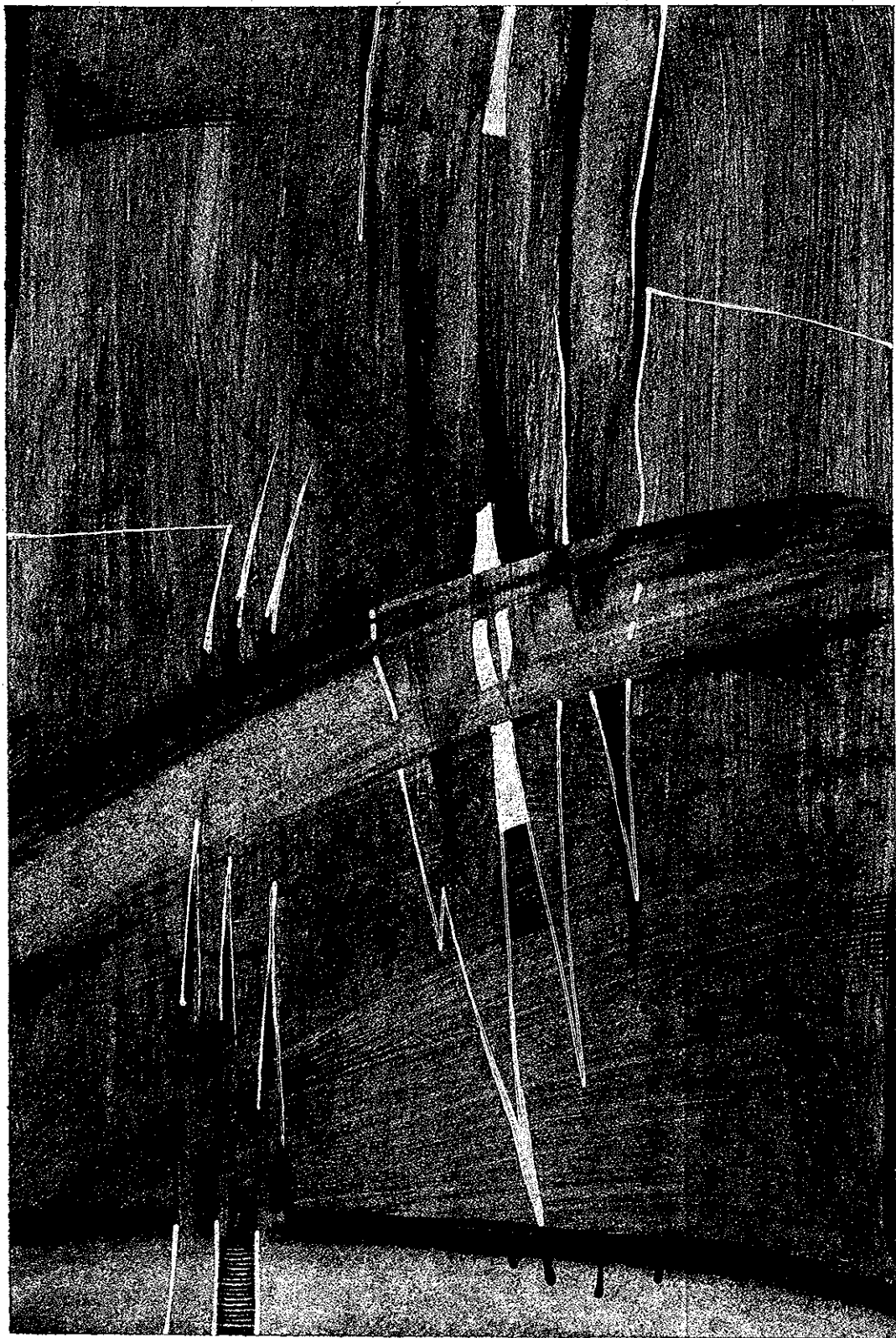
Nedobry samotár, akoby nedoprajúci pokoj nočný milencom.
Až však keď na roztvorenej knihe hôr ako slnko rozhorené
usnem, pod jedným zo strieborných tridsiatich splnov,
môžu sa výkrikmi ma budiac pýtať, prečo si nebdel snami?
Pretože na druhý deň, rabbi, zas za vás, pri mne láskou unavených
a nie za judásove bozky, bdieť raz budem sám v záhradách Getsemanských.

Osvetlenie zdanlivej nevysvetliteľnosti stopárstva psov osou letov svetelných sov

Pozerám sa ráno do lesa
na venčenie, ako večne
ľudí dôstojne sa prechádzajúcich
ovenčujú psy svojimi rozmarnými behmi.
A tak i my ľudia, súdiac podľa seba,
tak aby hierarchia ostala zachovaná,
vybiehávame po zotmení von
a pobehujúc po lesoch, dychčiac
hľadáme svojho neviditeľného pána,
ktorý je už dávno za obzorom.

A po ktorom ostali len posledné ohne, v ktorého
zápal isto veríme, akoby to bol žiarivý Boh,
po ktorom my, nesklonení, vetríme v povetrí
dym z podvečerných pohrebísk, z ohňov,
z posledných stôp jeho svetelných nôh.

የገጽ ገጽ

ISSN 1335-6755